

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariola Wojtkiewicz

Sędziowie: SO Marzenna Ernest

SO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 października 2013 r. w S.

sprawy z wniosku wierzyciela Towarzystwo (...) z siedzibą w W.

przy udziale dłużnika J. S.

o wyjawienie majątku

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt IX Co 9084/11

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia z dnia 11 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie odrzucił zażalenie J. S. z dnia 6 grudnia 2012 r. na postanowienie z dnia 19 listopada 2012 r.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie Sąd wskazał, iż w dniu 19 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział IX Egzekucyjny postanowieniem dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego psychiatry. Na powyższe postanowienie zażalenie złożył dłużnik J. S. pismem z dnia 6.12.2012 r. Sąd mając na uwadze art. 394 k.p.c. stwierdził, że na postanowienie w przedmiocie dopuszczenia dowodu w sprawie nie przysługuje zażalenie, albowiem nie jest to czynność kończąca postępowanie w sprawie egzekucyjnej. Nadto przepisy szczególnie nie wskazują, iż w tym zakresie przysługuje zażalenie. Wobec powyższego na podstawie art. 370 k.p.c. Sąd odrzucił zażalenie jako niedopuszczalne.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył J. S., zaskarżając je w całości. Skarżący podniósł, iż postanowienie z dnia 19.11.2012 roku zostało mu doręczone wraz z pouczeniem, z którego wynika, że na postanowienie to przysługuje zażalenie stąd zdaniem dłużnika postanowienie o odrzuceniu zażalenia jest błędne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie J. S. okazało się bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Ustosunkowując się do zażalenia w pierwszej kolejności wymaga wskazać, iż zgodnie z treścią art. 370 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w

wyznaczonym terminie. Na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. przepis ten znajduje odpowiednie zastosowanie do postępowania toczącego się na skutek zażalenia wniesionego w postępowaniu egzekucyjnym. Stosownie do treści art. 767⁴ § 1 k.p.c. zażalenie na postanowienie sądu przysługuje w wypadkach wskazanych w ustawie. Zatem zgodnie z tą regulacją zażalenie na postanowienie sądu w postępowaniu egzekucyjnym przysługuje po pierwsze w wypadkach wskazanych w przepisach szczególnych trzeciej części kodeksu postępowania cywilnego. Po drugie z przepisu art. 394 § 1 k.p.c. regulującego kwestię dopuszczalności zażaleń, który na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. stosuje się odpowiednio w postępowaniu egzekucyjnym, wynika że ten środek zaskarżenia przysługuje na postanowienia sądu pierwszej instancji kończące postępowanie w sprawie oraz w wypadkach wymienionych w art. 394 § 1 pkt 1-12 k.p.c., o ile pozostają one aktualne w postępowaniu egzekucyjnym. Tymczasem zaskarżone przez J. S. zażaleniem z dnia 5 grudnia 2012 r. (k. 112-113) postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 19 listopada 2012 r. (k. 100) nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie egzekucyjnej w rozumieniu art. 394 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., gdyż ani nie kończy postępowania egzekucyjnego jako całości, ani też nie zamyka definitywnie samodzielnej, zasadniczej części tego postępowania. Jednocześnie żaden z przepisów normujących postępowanie egzekucyjne w trzeciej części kodeksu postępowania cywilnego nie daje podstawy do zaskarżenia przedmiotowego postanowienia, ani też przepis art. 394 § 1 k.p.c. w enumeratywnie wymienionych przypadkach nie przewiduje takiej możliwości. Wobec tego przedmiotowe postanowienie nie podlega zaskarżeniu w drodze zażalenia, co oznacza iż wniesione przez J. S. zażalenie na te orzeczenie jest niedopuszczalne. Tym samym zaistniała podstawa do odrzucenia tego zażalenia. W tym miejscu Sąd Okręgowy wskazuje, iż w uchwale z dnia 22 listopada 2011 r. Sąd Najwyższy (sygn. akt III CZP 38/11, OSNC 2012/5/56) stwierdził, że niepouczenie albo błędne pouczenie strony działającej bez adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego o dopuszczalności, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia nie ma wpływu na rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia tego środka. W postanowieniu zaś z dnia 25 sierpnia 2011 r. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie (sygn. akt II OSK 1545/11, LEX nr 1069031) stwierdził, że błędne pouczenie nie może szkodzić stronie. Nie oznacza to jednak, że błędne pouczenie powoduje przyznanie stronie innych niż to wynika z ustawy terminów na dokonanie określonej czynności procesowej. Błędne pouczenie nie ma wpływu na brzmienie przepisów, które określają rodzaj i tryb wniesienia środka odwoławczego, a jedynie umożliwia stronie uniknięcie negatywnych skutków procesowych ewentualnych uchybień. Uwzględniając powyższe stanowisko Sąd Okręgowy stwierdza, iż powoływanie się przez skarżącego na błędne pouczenie o dopuszczalności zażalenia nie powoduje jednak przyznania mu większych praw niż wynika to z ustawy. Zatem zaskarżonym postanowieniem Sąd I instancji słusznie odrzucił zażalenie J. S. z dnia 5 grudnia 2012 r. na postanowienie z dnia 19 listopada 2012 r.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

Marginalnie tylko zauważyć należy, iż stosownie do treści art. 214¹ k.p.c., który dodany został przez art. 21 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym (Dz. U. Nr 123, poz. 849 ze zm.) ustawodawca wprowadził szczególne wymagania, jakie muszą być spełnione przez strony, ich przedstawicieli ustawowych, pełnomocników, świadków i innych uczestników postępowania, aby ich - spowodowane chorobą - niestawiennictwo na wezwanie lub zawiadomienie sądu zostało usprawiedliwione. Ustawodawca ze konieczne uznał przedstawienie zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się, wystawionego przez lekarza sądowego (§ 1). Lekarz sądowy wykonuje ustawowo uregulowane czynności zlecone przez prezesa sądu okręgowego (art. 2 ust. 1 ustawy o lekarzu sądowym), a wystawione przez niego zaświadczenie jest dokumentem stwierdzającym w sposób wiążący dla sądu istotną dla biegu postępowań karnych i cywilnych okoliczność jaką jest niezdolność podmiotów biorących udział w tym postępowaniu do stawienia się w sądzie bądź przed innym uprawnionym organem (art. 214¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy o lekarzu sądowym) - zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2011 r. wydanego w sprawie V CSK 302/10 za (...) LEX nr 786399). Zwrócić przy tym należy uwagę na to, iż art. 17 ust. 1 ustawy o lekarzu sądowym przewiduje możliwość weryfikowania rzetelności zaświadczenia takiego lekarza, stanowiąc, iż organ uprawniony, w tym przypadku sąd, może podjąć niezbędne czynności sprawdzające dla zweryfikowania rzetelności zaświadczenia. Stosownie natomiast do treści art. 17 ust. 2 tej ustawy w razie wątpliwości co do rzetelności wystawionego przez lekarza sądowego zaświadczenia organ uprawniony niezwłocznie zawiadamia właściwego prezesa sądu okręgowego,

prokuraturę i okręgową radę lekarską. Brzmienie dwóch przytoczonych jednostek redakcyjnych art. 17 analizowanej ustawy wskazuje na to, iż sąd meriti posiada uprawnienie do samodzielnej weryfikacji rzetelności zaświadczenia, a to może przedsięwziąć np. za pomocą żądania stosownych wyjaśnień od lekarza sądowego, albo dopuszczenia dowodu w celu zweryfikowania zaświadczenia lekarza sądowego. Sposobu weryfikacji ustawa nie określa. Kolejnym, obowiązkiem sądu meriti, niezależnym od czynności związanych z weryfikacją rzetelności zaświadczenia lekarza sądowego jest niezwłocznie zawiadania właściwego prezesa sądu okręgowego, prokuraturę i okręgową radę lekarską o wątpliwościach co do rzetelności opinii. W taki też sposób należy rozumieć postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 19 listopada 2012 r. Mimo braku jego uzasadnienia przebieg postępowania wskazuje na to, iż Sąd Rejonowy powziął wątpliwości co do dwóch zaświadczeń lekarza K. B. oraz jednego lekarza B. L.. Kwestia zasadności takich wątpliwości leży poza zakresem zaskarżenia postanowienia z dnia 20 lutego 2013 r. o odrzuceniu zażalenia dłużnika na postanowienie z dnia 23 stycznia 2013 r.

Zarządzenie:

1. odnotować i zakreślić sprawę w rep.;

2. odpis postanowienia doręczyć:

-dłużnikowi,

-pełnomocnikowi wierzyciela;

3. po nadejściu zwrotnych poświadczeń odbioru akta zwrócić Sądowi I instancji;

4. orzeczenie do zbioru.

Dnia 23 października 2013 r.